

givelsen er altsaa langt vanskeligere at paavise end den Angivelse, som findes ved Indpakning, ved Etiketter paa selve Varen. Man er inde paa et helt nyt Omraade for Lovgivning, og det synes da, at der er Rimelighed for at være forsigtig med Hensyn til det, der findes i § 1. Heri staar, at de offentlige Bekendtgørelser skulle være bestemte „for en større eller en ubestemt Kreds af Personer“. Jeg er ganske enig med den sidste ærede Taler (Hey) i at finde Udtrykket „en større Kreds“ højest uheldigt. At det er daarligt Dansk, er en Ting for sig, for naar man siger en større Kreds, maa man dog tilføje, hvad den er større end — dette Ord „større“ er et Komparativ, der maa have en Sammenligningsgenstand. En større Kreds skal vel imidlertid betyde en stor Kreds, men saa siger jeg ligesom det ærede Medlem: Hvad er en stor Kreds, hvor mange Mennesker skal der til en stor Kreds? Det sidste ærede Medlem tog fejl paa et andet Punkt, tror jeg, da han talte om, at en Købmand kunde uddele til sin Kundekreds visse Meddelelser om Varen. Ja, hvis han kun gør det til sine Kunder og særlig pr. Brev, som jeg tror, det ærede Medlem mente, saa falder det ikke ind under Loven, for i den af ham nævnte Paragraf er nævnt, at der kun er Tale om offentlige Bekendtgørelser. Men hvis man f. Eks. har et Fagblad for Arkitekter, Ingeniører eller Restauratører, som maaske kun henvender sig til et Par Hundrede Mennesker, hvilket altsaa er en bestemt Kreds af Personer, ikke en „ubestemt Kreds af Personer“, og denne kun omfatter et Antal af 200, saa ved jeg ikke, om det er en større Kreds. I en vis Forstand tror jeg ikke, det skal være det, for her er jo Tale om Annoncering i den største Stil, men saa maa det altsaa være tilladt dette Fagblad at reklamere saa lynende falsk, som det er muligt, for det bliver ikke forbudt ved denne Bestemmelse i § 1. — Nu staar der altsaa i denne § 1, at den urigtige Angivelse, som skal straffes, med Hensyn til Forretningsforhold og lignende, er en saadan, som har „Betydning for Efterspørgselen“. Det gøres samtidig gældende i Motiverne til dette Forslag, at det, som kaldes en overdreven Anprisning af Varen — Anprisning staar der — er ikke noget, man vil forhindre, fordi det har ikke nogen Betydning for Efterspørgselen af Varen. Det er noget af det kuriøseste, jeg i mit Liv har hørt! Jeg har dog mange Gange i mit Liv set en Vare prist i de allerhøjeste Ord, og jeg har

virkelig tænkt mig, at det skete af en Slags Bestræbelse for at faa større Efterspørgsel efter Varen, og jeg har ogsaa tænkt, at det virker paa den Maade. Jeg har f. Eks. set mange saadanne Anprisinger af Sæbe og læst om, at det var den bedste Sæbe, man kunde ønske, det var den mest helbredende, den kunde gøre Huden hvid, den tog alle Rynker bort, man blev 10 Aar yngre, naar man brugte den, og den Sæbe brugtes af Ninon de Lenclos i gamle Dage og af Sarah Bernhard nu for at holde sig ung. Der er ikke fjerneste Tvivl om, at det maa kaldes for urigtige Angivelser og er en ganske usandfærdig Reklame, for det er højt usandsynligt, at Ninon de Lenclos og Sarah Bernhard skulde have brugt samme Sæbe. Men rundt omkring i Verden ser man den Slags Reklamer for en Sæbe, som jeg ikke skal nævne Navnet paa for ikke at gøre Reklame for den, men jeg har læst i de fjerneste Lande om dens heldbringende Virkning og om dens udmærkede Egenskaber. Men er det ikke falsk Reklame? Ja, hvis det kun er en Anprisning af Varen, er det ikke falsk Reklame. Det skal være den urigtige Angivelse, der faar Betydning for Efterspørgselen, der gør Handlingen strafbar, og saa tør jeg ikke sige, om det er falsk Reklame. — Jeg har den Opfattelse, at der er saa flydende Grænser her, at i hvert Fald paa det Grundlag vil det neppe være muligt for Rigsdagen at lovgive. Man maatte dog vist komme til en meget omhyggelig Gennemgang af denne § 1, inden man kunde vedtage den. Det synes mig, at der ogsaa er saa mange andre flydende Bestemmelser deri, at de vist maa ses igennem fra et Lovgiverstandpunkt, medens de nu desværre kun ere komne til os fra et rent Forretningsstandpunkt.

Jeg skal saa kun sige nogle Ord om et Par andre Paragraffer for ikke at opholde det høje Ting. Det er for det første § 4, som jeg tror allerede har været nævnt, og som handler om Udsalg. Det er mig uklart, hvorfor det at holde Udsalg skal være strafbart, og jeg kan ikke sige, at jeg af de Ord, der nævnes i § 4, egentlig er bleven overtydet derom. Der staar, at i „offentlige Bekendtgørelser om Udsalg, der have en fremskyndet Afhændelse af Varer til Formaal, eller i Meddelelser desangaaende, bestemte for en større eller en ubestemt Kreds af Personer, skulle de Grunde, der have foranlediget Salget, angives...“. Nu ved jeg ikke andet, end at